

Vårt Land 3/7 - 1996

Nytt norsk

Jon Mostad

Og lyset skinner i
mørket. Hus. Konsert
for cello og orkester

Øystein Birkeland (cello), Oslo
Filharmoniske Orkester,
dir. Michel Swierczewski
Aurora ACD 4978/
Musikkoperatørene as

«Mostads musikk er energisk og drives mot lyset – nesten hvitt, på det heteste. Slik sett har den et evangelisk program, den roter seg aldri bort i privatteoretiske grublerier – ikke så lenge den er undervegs og så lenge «lyset skinner i mørket»...»

Anmeldt av Olav Egil Aune

Så lenge lyset skinner i mørket

Mens så mye går i
hytt og vær for
tiden, retningsløst
og uten kjerne –
skruer komponisten
Jon Mostad (54) sin
musikk inn mot en
sjelden lysstyrke.

SKULLE navnet
være ukjent, er det
bare å minne om at
alle støyer ikke like
mye her til lands. Jon Mo-
stad hører med blant de
stillere – når han ikke, som
nå, legger musikken ut for
høring. Oslo-filharmoni-
kernes glødende grep
rundt orkesterverkene
«Hus» og «Og lyset skin-
ner i mørket» og hans seks
år gamle cellokonsert
(med Øystein Birkeland
som rank og fruktbart un-
drende solist) er neppe
mindre enn en sensasjon.
Ikke på grunn av spillet,
bare – det vet vi jo, det er
av første skuffe. Men for-
di det her avdekkes toner
av slik egenvekt at en tar
seg i å vende tilbake til
dem dag etter dag.

De rommer den smit-
tende lysten til å se og
skjønne, verkene drives av
en indre puls, et hjerte,
som pumper en fra sted til
sted i de fargesterke,
klangfullt frodige partitu-
rene.

Vel og bra, sier noen –

og stiller seg på inkvisi-
sjonens side: Men er ikke
dette «ny musikk».....!!?
Jovisst. Men det er mu-
sikk, iørefallende og blen-
dende – for ikke å si smit-
tende i sin positive grunn-
stemning.

Ned fra tårnet

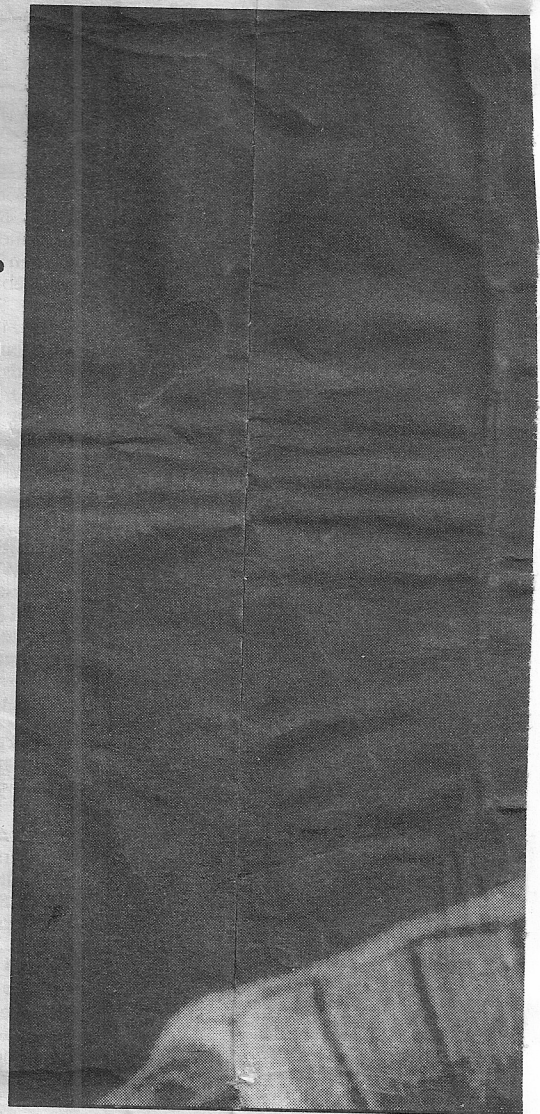
Den er ikke skrevet i noe
elfenbenstårn, der luften
er tynn og innsynet dårlig.
Med håndverksmessig
presisjon og kunstneriske
overskudd skriver Mostad
sin musikk inn i den store
tradisjonen der musikk-
makere har gått forut og
lagd løype, men hvor det
er rik anledning til å finne
stier ved siden av uten at
en mister gjenkjennelsen,
formfølelsen, idégrunnla-
get av syne. Tradisjonelt,
kan man si – om en ikke
titter nøyer etter og ser at
reminisensene og hil-
dringene av vårt århun-
dres klangmestre Mahler,
Webern og Messiaen bare
er hildringer som Mostad
gir sitt eget gjensvar. Mo-
stad dveler, men han stan-
ser aldri ved klangene. De
er i framdrift – i kaskader
eller gjennomskinnelig
skjøre – mot formene som
fanger det hele og gjør det
menneskelig tilnærmelig.

At Mostads klart uttalte
kristne syn på tilværelsen
gjør at han har livsspennet
mellom lys og mørke som
en av sine sterkeste inspi-
rasjonskilder, hverken for-
undrer eller forklarer. For

denne musikken forklarer
seg selv. Den er energisk
og drives mot lyset – nes-
ten hvitt, på det heteste.
Slik sett har den et evan-
gelisk program, den roter
seg aldri bort i privatteo-
retiske grublerier – ikke så
lenge den er undervegs og
så lenge «lyset skinner i
mørket».

En nærmest selvfølgelig
Spellemannspris-vinner
når den tid kommer – for
å ta det minst viktige...

Jon Mostad –
med sjelden
lysstyrke.



(samme bilde som
i lest heftet, for-
størret opp)